

RAAK!

Tien verhalen

RAAK!

Tien verhalen

Dankwoord

Deze verhalenbundel is tot stand gekomen onder de inspirerende begeleiding van tekstschrijver en trainer Marieke de Ridder, die ook de eindredactie voerde. Zij deed ook ons het verhaal *Sleutelen* cadeau, dat zij eerder schreef voor een vergelijkbare uitgave van het Vitalis College in Breda, en bewerkte voor het Instituut voor Sportstudies.

De auteurs

Een uitgave van het Instituut voor Sportstudies,
Hanzehogeschool Groningen 2008

Inhoud

Woord vooraf van Bert van der Tuuk

Adem 6

Tien verhalen

Scoren	Wim van der Mark	9
Paarse Pumps	Marieke de Groot	11
Ik wou dat ik armen had	Jur Roemers	15
Liefdewerk	Angélique Baas	19
Juffie	Kees Faber	25
Voor joker	Wim van der Mark	28
Sleutelen	Marieke de Ridder	29
Tien minuten	Jur Roemers	35
Wie niet sterk is	Wim van der Mark	41
De badmeester	Joke van der Veere	43

De vier kernwaarden 47

Adem

In uw handen houdt u het boekje met verhalen geschreven door medewerkers van het Instituut voor Sportstudies van de Hanzehogeschool Groningen. Het is gemaakt om op een andere wijze dan gebruikelijk te laten zien wie er werken aan het instituut, wat hen beweegt, wat hen raakt en op welke wijze ze bijdragen aan de missie en kernwaarden die we samen hebben gekozen.

Passend bij de strategische plannen van de Hanzehogeschool Groningen willen wij in de komende jaren innovatieve beroepspraktijken in de sport ontwikkelen. Onze kernwaarden zijn passie, betrokkenheid, kwaliteit en innovatie. Een gedurfd statement, ambitieus, met grote gevolgen voor alle onderdelen in onze organisatie, onze studenten en ons werkveld. Alles wat we ons voornemen, moet worden gerealiseerd door mensen. Vandaar dit boekje, een boekje door, voor en over onze mensen.

“Een vlieger stijgt alleen bij tegenwind,” zei Cors vader altijd. Hij maakte graag vliegers voor zijn zoon, in de vreemdste vormen met prachtige lange staarten en de mooiste kleuren. Maar het belangrijkste: ze vlogen als de beste, zelfs bij weinig wind. Pa maakte zelf de haspels voor het vliegertouw, grote haspels met heel veel meter touw eraan! Cor wist gewoon dat zijn vader het vliegeren minstens zo leuk en spannend vond als hijzelf.

Op een dag huppelde Cor achter de grote man aan richting de hockeylvelden aan het einde van hun straat. Het was fantastisch vliegerweer. Zon en niet te veel wind. Ze zouden vandaag vast de hele haspel gebruiken, al het touw, maximale hoogte.

Cor voelde nog even in zijn zak of hij de zilverpapiertjes niet vergeeten was, de briefjes die ze straks langs het touw omhoog lieten waaien.

“Daar staan en de vlieger zo vasthouden, pas loslaten als ik ja zeg,” zei zijn vader voor de zoveelste keer, maar nu hoorde Cor de spanning in zijn stem. Hij wist het zeker, ze gingen het proberen, hoger dan ooit!

Al snel stond de vlieger met z'n lange staart stabiel in de strakblauwe lucht. Cor mocht de haspel vasthouden; dat ging gemakkelijk want de vlieger trok nog niet erg. Zilverpapiertjes kropen traag langs het touw omhoog. Een gelukkig gevoel maakte zich van Cor meester, naast zijn vader zittend in het pas gemaaid gras, samen starend naar de roodgele vogel daarboven hen. Woorden waren niet nodig.

Pa pakte de haspel en begon hem slag na slag verder af te rollen. De vlieger steeg en steeg, en hoe meer wind hij ving, hoe harder hij trok, maar zijn vader was sterk. Als een stip stond de vlieger hoog en ver boven hen. Cor genoot, wát trots op zijn vader. Hij zag de concentratie op zijn gezicht, maar toen de haspel leeg was, keek pa opeens bezorgd.

‘Ping’. Met een scherpe knal knapte het touw. Ogenblikkelijk begon de vlieger te tollen en vloog van hen weg. Hij fladderde als een aangeschoten vogel richting vuilnisbelt achter de Oosterweg.

Het koste hen moeite het zwaar beschadigde speelgoed te vinden. Pa troostte Cor met de gebruikelijke woorden over nieuwe vliegers, opnieuw proberen, nog meer touw.

Op weg naar huis was het leed alweer geleden en babbelde Cor er weer lustig op los. Hoe hoog had zijn vlieger gestaan! Geen van zijn vriendjes kon hier aan tippen. Adembenemend, een kick.

Pas vele jaren later zag Cor een spreuk die hem aan dit voorval uit zijn jeugd deed denken: ‘kwaliteit van leven meet je niet af aan de keren dat je ademhaalt, maar aan die momenten waarop je je adem inhoudt!’

We zijn trots op onze organisatie, haar studenten en personeel. Wij waken voor te hoog, te snel, te ver, maar samen met het werkveld laten we steeds weer vliegers op om de hemel boven ons steeds kleurrijker te maken.

Veel leesplezier.

Bert van der Tuuk

Directeur Instituut voor Sportstudies

Scoren

Wim van der Mark

De paniek slaat toe, nog twee dagen en dan moeten we ons project presenteren. Waren we maar eerder begonnen, dan hadden we nu niet die stress. Hoe pakken we dit aan? Zullen we de docent vragen om uitstel, ook wel weer laf, hij heeft ons vaak genoeg gevraagd of we op schema lagen. De schouders eronder en prioriteiten stellen, even niet de kroeg in. Als we de taken goed verdelen moet het nog lukken, we gaan ervoor!

Op de markt vragen we naar stoffes, niet zomaar stoffes, maar stoffes met felle kleuren, harde, fluweelzachte. De marktkoopman vraagt enigszins verbaasd: “Waar hebben de jongelui die voor nodig?”

“Misschien een gek verhaal, maar op onze lerarenopleiding zijn we bezig een judopak te ontwerpen voor kinderen met een visuele beperking.”

“Jullie bedoelen toch geen blinden?”

“Jawel, ook blinde kinderen kunnen leren judoën.”

“Dat lijkt me gek, maar waarvoor dan al die stoffes?”

Uit een grote plastic tas halen we een hagelwit judopak. Het pak stallen we uit in de stoffenkraam. Passerende mensen blijven nieuwsgierig staan. We geven de marktkoopman tekst en uitleg over kleuren die kinderen met een visuele beperking nog kunnen waarnemen. Felle kleuren als groen, geel en rood willen we op de broekspijpen naaien zodat leerlingen weten dat ze een been te pakken hebben. Op de rug moet een wat hardere stof, zodat de leerlingen weten dat ze de rug van hun tegenstander beet hebben. Links en rechts kunnen ze leren onderscheiden door de vorm van de stoffen. Aan de linkerkant willen we ronde vormen aanbrengen, aan de rechterkant hoekige.

De marktkoopman wordt steeds enthousiaster en helpt ons de gewenste stoffen bij elkaar te vinden. Als we onze buit bijeen hebben, vragen we wat hij van ons krijgt.

“Niets, ik wil niets hebben, dit is mijn bijdrage, succes met jullie studie!”

Nu nog een van onze moeders zo gek krijgen om al die stofjes op het judopak te naaien zoals wij dat willen.

Toch veel geleerd, al moeten we volgende keer echt eerder beginnen. Overmorgen zullen we scoren met ons clownspak!

Paarse Pumps

Marieke de Groot

Op een onbewoond eiland, ver weg van alles en iedereen, geen telefoon, e-mail of andere communicatiemiddelen in de buurt... dat is waar Lieke nu het allerliefst zou zijn. Ze kruipt zuchtend nog eens diep onder haar dekens, maar na een tijdje is toch echt het moment aangebroken dat ze de wereld weer in moet.

Moeizaam stapt Lieke uit bed. Ze heeft niet best geslapen. Het grootste gedeelte van de nacht heeft ze liggen piekeren over alles wat er vandaag fout kan gaan. Na de douche loopt ze naar haar keukentje en giet wat melk over haar cornflakes. Het altijd zo door haar geliefde ontbijt gaat er deze morgen niet lekker in en iets na achten stapt ze op haar oude, blauwe fiets. Het regent; ach ja, dat kan er ook nog wel bij.

Zie je wel, het wordt niets vandaag. Van haar paarse pumps tot haar nieuwe, speciaal voor vandaag aangeschafte nette rok: door en door nat! Die stomme chauffeurs ook altijd in hun lompe bussen, het lijkt wel of ze geen enkele fietser zien.

Lieke slikt haar verwensingen in en fatsoeneert haar kleren zo goed en zo kwaad als het kan. Voor de ingang van het marketingbureau waar ze nu zes maanden werkt als junior marketingmedewerker, schudt ze haar krullen op en checkt haar make-up in de ruiten. Haar kletsnatte bovenbenen en geruïneerde schoenen negeert ze.

Ze stapt door de draaideuren naar binnen, groet haar collega's en gaat achter haar rommelige bureau zitten. Na een kop sterke zwarte koffie en een blik op haar mailbox gieren de zenuwen al door haar keel. Over vier slopende uren is er het moment van de waarheid: de presentatie van haar eerste zelfstandige opdracht aan het managementteam. Een gewaagd concept voor het gebruik van het zwembad in het nieuwe, futuristische gebouw van het Instituut voor Sportstudies. Lieke vond het een ontzettende uitdaging om

een plan te bedenken voor het multifunctioneel gebruiken van dit nieuwe sportonderkomen. Drie maanden heeft ze eraan gezwoegd en hoewel ze haar stinkende best heeft gedaan en menige zenuwinzinking en stressaanval heeft overleefd, heeft Lieke er weinig vertrouwen in dat ze dit tot een goed einde zal brengen. Want wat weet ze nu eigenlijk helemaal? Haar opleiding had ze best goed gedaan, maar de gezelligheid van het leven in de grote stad was belangrijker. En fouten maken mocht tijdens de opleiding, je kreeg gewoon een herkansing. Vooral presenteren was nooit haar favoriete onderdeel. Ze was dan altijd zo zenuwachtig; al die mensen die je aanstaren en vast allemaal veel meer weten dan jij. Voor dat deel haalde ze altijd de minimale score.

Vandaag geen zicht op een herkansing, dat weet Lieke zeker. De wereld waarin ze zich nu bevindt zit zo niet in elkaar. Neem die collega Henk, echt iemand uit wiens buurt ze liever zou blijven. Vanaf dag één maakte Henk opmerkingen over haar werk. Wat een zuurpruim, Lieke heeft hem nog nooit zien lachen, niets dan kritiek en zure blikken. Het lijkt wel of ze nooit iets goed doet.

De meeste collega's zijn trouwens helemaal niet zo als Henk. Lieke weet dat ze zich beter op hen kan concentreren, maar zo werkt haar brein helaas niet. Henks oordeel zit haar dwars, of ze het nu wil of niet. Bovendien zit hij in het managementteam, dat maakt de presentatie zo mogelijk nog enger.

Nog eenmaal neemt Lieke haar verhaal door, waarna ze alles klaartzet in de gereserveerde ruimte. Met een beviende grafisch vormgever heeft Lieke de presentatie in elkaar gezet. Ze is stiekem erg trots op de bijzondere lay-out en opzienbarende special effects, waarmee ze het managementteam hoopt te overtuigen. Nog snel even een kop koffie en een Mars naar binnen werken, nog een bezoek aan het toilet en dan is het grote moment aangebroken.

Als de zeven stoelen bezet zijn, loopt Lieke bibberend naar de deur om hem te sluiten. Okay, rustig blijven ademhalen en gewoon je

ding doen, praat ze zichzelf moed in. Ze kijken haar verwachtingsvol aan, Lieke glimlacht nerveus terug. Ze loopt naar haar laptop en drukt op enter. En dan gebeurt het allerergste wat je op zo'n moment kan overkomen, namelijk niets: geen beeld, niets nul nada. Net nog gecontroleerd en nu nothing at all. Lieke voelt de paniek in zich opkomen maar besluit verstandig te zijn. Niet in haar zenuwen zelf gaan zitten prutsen maar rustig Martin van de ondersteuning erbij halen. Al na vijf minuten geeft Martin het op. "Sorry, ik moet er even rustig naar kunnen kijken, niet met een tiental ogen in mijn rug."

De wereld staat stil. Lieke kijkt verwilderd naar haar aantekeningen. Haar houvast, die prachtige presentatie, is van het toneel verdwenen. De moed zinkt haar in haar mooie, nog steeds natte pumps. Dan hoort ze Henk zachtjes opmerken "Dit hadden we natuurlijk kunnen verwachten, die jonge meiden die denken dat ze alles maar kunnen. Zonde van onze kostbare tijd." Ze ziet hem een triomfantelijke blik opzetten en zijn tas grijpen. Lieke werpt Henk een vernietigende blik toe en hoort zichzelf zeggen: "Helaas werkt de techniek niet mee, maar ik wil toch graag mijn idee aan jullie willen presenteren." Na instemmend gemompel van de rest van het managementteam en een geïrriteerde blik en zucht van Henk kan ze weinig anders doen dan haar voorstel uiteenzetten zonder illustraties. Met opgeheven hoofd veegt ze een krul uit haar gezicht en begint haar verhaal. Ze heeft niets meer te verliezen...

Weer achter haar bureau staat het huilen Lieke nader dan het lachen. Dat ze het zo verknald heeft! Wat een ramp, haar eerste kans om te laten zien wat ze kan en dan zo'n optreden. Nu moet ze ook nog eindeloos wachten op de feedback van haar baas, die direct na haar presentatie, of wat daar nog van over was, werd weggeroepen en haar te kennen gaf op hem te wachten. Ze had zijn vernietigende oordeel liever meteen gehoord.

Terwijl ze naar de kamer van de directeur sjokt, voelt ze de ogen van Henk in haar rug priemen. Ze zet zich schrap voor wat

er komen gaat. Haar baas steekt gehaast van wal: “Wij waren niet alleen over de inhoud van je voorstel erg te spreken maar ook de flexibiliteit waarmee je de hele situatie oploste vonden wij erg professioneel. Goed gedaan, Lieke! Daarom hebben wij er het volste vertrouwen in dat jij deze opdracht ook daadwerkelijk kan uitvoeren bij dat Instituut voor Sportstudies. Lijkt je dat een goed idee?” Wat verwaasd kan ze nog net “ja, graag” uitbrengen.

Als ze weer in haar stoel ploft, breekt een brede glimlach door op haar gezicht. De blik van Henk pareert ze minzaam: “Gelukkig weten de juiste mensen wél dat jonge meiden best wat kunnen!” Dan voelt ze een kriebel in haar neus opkomen en begint ze te niezen. Ijskoude voeten door die drijfmatte pumps. Ze moet nodig weer diep onder de dekens!

Ik wou dat ik armen had

Jur Roemers

Ik woon met de familie Kiestra aan het Tjeukemeer. Het huis is in de afgelopen jaren groter en moderner geworden, in gelijke tred met de veranderingen in de familie. Sinds meneer en mevrouw Kiestra de oude boerderij kochten van een in problemen geraakte veehouder is de functie van de boerderij veranderd. Kiestra was een enthousiaste klusser en botenliefhebber. Dat is te zien. De schuur en het kleine woonhuis werden een riant woonverblijf. In de schuur werd ruimte vrijgehouden voor spelende kinderen en de opslag en reparatie van hun boten. Toen de gezondheid achteruit ging zijn ze verhuisd naar een fraai appartement in Sneek. Hun op een na oudste dochter Petra heeft het huis overgenomen. Zij is getrouwd met Gabe en samen hebben ze drie kinderen, die ik heb zien en helpen opgroeien. Het zijn ideale kinderen met goede schoolprestaties, sportliefhebbers, en ze krijgen graag veel vrienden over de vloer.

Wat mij zo aanspreekt aan deze plek is de wisselingen van de jaargetijden. In de winter de fraaie vergezichten, vooral als er rijk aan bomen en struiken hangt en op de velden ligt. Die combinatie van mist en kou doet alle kleuren uit het landschap verdwijnen. Gelukkig lig ik dan lekker warm achter glas. In de lente de eenden, futen en meerkoeten, druk met waken en voederen. Dat schoons bekijk ik het liefst buiten de deur. Zomers, als het mooi weer is, is het feesten op het gras, veel bezoek, barbecuen, dronken en vrijende mensen. Helaas kan ik mij daar niet altijd aan onttrekken. En in de herfst vliegen de bladeren door de tuin, zijn er veelal hoge golven op het meer en dan maar beuken. Nu de kinderen ouder zijn geworden, kiezen ze steeds vaker het ruime sop bij heftige weersomstandigheden. Ik ben daar niet altijd blij mee, want ik moet mee.

Vanaf het huis kom je door de grote tuin over het grasveld bij het Tjeukemeer, bij een lange houten steiger met aanlegplekken. Toen de kinderen klein waren, trokken we er vaak op uit en na een stukje varen, wilde iedereen zwemmen. Vaak heb ik bedacht dat ik

graag mee zou willen doen, maar ja ik heb geen armen. Ook als de kinderen moe en huilend weer aan boord wilden, was ik niet degene die ze een zetje kon geven. Terwijl ik wel altijd mee was. Beter gezegd: ze mochten met mij mee. Ik ben namelijk Hjir Is Sietse, hun oude houten zestienkwaadraats.

Twee jaar geleden voeren we een keer met zijn drieën met rustig zomerweer het meer op en onderweg, op de voor de windse rakken, hadden Gabe en zijn zoon Ruben een stevige woordenwisseling. De vader was voorstander van een goede opleiding, maar Ruben wilde naar de theaterschool. Des te meer tegengas Gabe gaf, des te vastbeslotener Ruben werd. De argumenten van de vader vond ik steekhoudend, maar moet je zo tegen de ambitie en dromen van je kinderen willen ingaan? Zou dat vroeger bij hem ook zo zijn gegaan? Waarschijnlijk wel, Gabe heeft vast niet het beroep van zijn dromen; vreemd dat hij zijn zoon in dezelfde situatie wilde brengen. Gaat geld dan voor geluk, is goed verdienen belangrijker dan goed slapen?

Toen we terug waren bij de steiger stapten de mannen zwijgend en met stuurse blikken de steiger op. Petra kwam hen lachend tegemoet maar ze liepen ieder via een andere ingang het huis binnen. Zo vader zo zoon.

Met een koud biertje in de hand stapte Petra aan boord. Ze ging zitten met haar gezicht naar het warme avondzonnetje en begon te praten: “Volgens mij zou jij een boek vol kunnen schrijven over alle gebeurtenissen aan boord. Ik weet nog van mijn eerste tochtje op met jou alleen. Overvallen door onweer zijn we toen samen in het riet beland, en pas na vier uur werden we gevonden door mijn vader. Of dat romantische tochtje waarbij duidelijk werd dat rietzeilen niet altijd per ongeluk gebeurt en heel prettig kan zijn. Maar dat het dan gaat stormen als je vader je weer vindt. Ik zou willen dat ik met je kon praten over alles wat er aan boord gebeurt, ook vandaag nog. Maar ja, zwijgzaam als je bent, ga ik het de mannen zelf maar vragen.”

Kort daarna bleek het probleem vanzelf opgelost. Ruben kon geen auditie doen voor de kunstacademie omdat hij nog geen achttien was. Afsproken werd dat hij eerst naar het Instituut voor Sportstudies in Groningen zou gaan. Als hij die opleiding had afgerond mocht hij alsnog naar de theaterschool. De rust keerde weer.

Vandaag is het fraai voorjaarsweer. Rondom mij krioelt het van de jonge bestjes, van fuut tot waterjuffer en van kalf tot salamander. Ik lig met mijn versgelakte boorden en nieuwe zeilen te glimmen in het water, klaar voor een nieuw seizoen op het Tjeukemeer. Golfjes kabbelen tegen de boeg en de zon zakt langzaam achter de einder.

Met slepende tred komt er een paar laarzen over de steiger dichterbij. Een van de laarzen tart het pas gelakte dek en de andere stapt in de kuip. Het is Ruben. Met een zwaai mikt hij een tas onder het voorlijk. Zwijgend begint hij de zeilen te hijsen. Leuk om even het water op te gaan, maar niets voor Ruben, Ruben houdt van snelheid, gang is alles, zoals ze hier zeggen.

Met halve wind varen we het meer op. Het wordt een fris tochtje want het water is nog koud en de wind venijniger dan ik dacht. Ruben maakt het blijkaar niet uit. “Hé ouwe trouwe zeilboot, ik zal deze tochtjes met jou nooit vergeten.”

“Hoe bedoel je? Ga je weg?”, kabbel ik terug.

“Alles gaat geweldig. Wat heb ik nog te wensen. Lieve ouders en zussen, een gezellige en sexy vriendin, een leuke kamer en een sportieve opleiding. Maar het voelt niet goed!”

“Hoezo, het voelt niet goed, wat bedoel je daarmee?”, reageer ik stil met een zwaai van de gieck. Hij zeilt als een stuurman op een baggerpraam. Mijn zeilen staan niet strak, we schommelen veel.

“Hé Ruben, wordt eens wakker!”, trilt het door mijn spanten.

“Misschien snap jij het, lieve boot, die verwachtingen van iedereen om mij heen zijn een last op mijn schouders. Van de sportvereniging, de vriendenclub, de kerk. Ik heb het gevoel dat ik steeds weer faal en dat ik het niet meer terug kan draaien. Het maakt dat

ik niet slaap, en dat ik nooit mezelf ben als ik onder de mensen ben”.

“Wat bazel je nu, je bent even het spoor kwijt, je lijkt me depressief. Jij bent een fantastische kerel. En de wereld ligt aan je voeten, de wereld wacht op jou! Kom, trek de schoot eens aan en vermaak je met deze oude praam,” fluit ik door de stagen.

Ruben is te los aan het roer, de vaart komt er maar niet in. Hij zegt niets meer. “Kom jongen, zeg wat, praat tegen mij”. Mid-den op het meer draait hij mijn kop in de wind zodat we met een klapperend zeil op een koude plaats blijven steken. Ruben pakt een regenpak uit zijn tas, handschoenen en een muts, en trekt alles aan.

“Verstandig”, denk ik nog.

Hij gaat op de rand van de boot zitten en zwaait zijn benen buiten boord.

“Stop daarmee, dat doe je ‘s zomers”, roep ik hem toe.

Langzaam laat hij zich in het water zakken. Voordat hij mij wegduwt zegt hij: “Je bent een trouwe kameraad, ik hou van al mijn familie, maar in deze wereld kan ik niet verder, het gaat jou en alle anderen goed. Ik zou willen dat je die boodschap doorgaf, maar dat kun je niet. Wees gerust, ik heb het opgeschreven!”

“Niet doen, niet doen”, klapper ik met mijn zeilen. Ik kan hem nog zien, maar ik kan niet naar hem toe. De wind bepaalt mijn koers, langzaam bij hem vandaan. “Zwemmen, kerel, zwemmen, klim aan boord!”, kraak ik in mijn spanten.

Hij doet niets. Even komt zijn hoofd boven water, hij kijkt naar mij en ik zie hem. Er is geen sprake van twijfel, geen sprake van paniek, bij hem. Bij mij wel, ik schommel en ik doe, maar kan hem niet bereiken. Hij sluit zijn ogen als hij onder water wordt getrokken door zijn zwaar geworden kleren en volgelopen laarzen.

Ik wou dat ik armen had.

Liefdewerk

Angélique Baas

Annemarie zit met haar man dicht tegen zich aan op hun nieuwe bank naar de samenvatting van FC Groningen – Heracles te kijken als de telefoon gaat. Ze laat de telefoon overgaan, al houdt ze niet zo van voetbal. Thom moet maar eens opnemen, zoveel doet hij de laatste tijd nou ook weer niet. Ze hoort aan zijn stem hoe geïrriteerd hij is, alleen al hoe hij “Met Thom Bakhuis” zegt. “Hoezo? Het is zondag hoor. Morgen is ze er weer voor jou!”

Zou dat haar baas Dirk zijn? Haar hart begint sneller te kloppen. Waarom zou hij op dit tijdstip bellen? Thom gooit de telefoon naar haar toe.

“Met Annemarie, met wie spreek ik?”

“Wat ben ik blij dat ik je spreek Annemarie. We hebben een groot probleem!”

“Wat is er aan de hand, Dirk?”

“Jan Wellink, je weet wel, die student van het zwembad, is dood. Jij moet morgen echt om acht uur op school zijn, net als de rest van het crisisteam. Die ga ik nu bellen. Tot morgen!”

“Nou, wat was er nu zo urgent om mij te storen?”, vraagt Thom.

“Wat zeg je?”, vraagt Annemarie afwezig, terwijl ze aan die ene keer denkt dat ze Jan bij het zwembad had gezien.

“Wat er zo belangrijk was om te bellen tijdens voetbal?”

“Er is een student overleden, man! Morgen moet ik een uur eerder op mijn werk zijn. Het crisisteam zal dan de collega’s en studenten moeten inlichten.”

“Als je maar wel de meisjes naar school brengt. Ik wil er geen last van hebben.”

Daar kan Annemarie het mee doen. De laatste tijd is het net of Thom haar het werk niet gunt. In plaats van haar te steunen, maakt heeft hij altijd opmerkingen die over zijn positie gaan.

Annemarie brengt Saskia en Noortje een half uur vroeger naar school dan gebruikelijk. Ze moeten maar op het schoolplein wachten tot ze naar binnen kunnen, het is even niet anders.

Op school komt Dirk direct naar haar kantoor toe en trekt de deur achter zich dicht. Of de politie al contact met haar heeft opgenomen? Mocht de politie dat doen, dan moet ze niets vertellen.

Wat een rare opdracht. Ze gaat akkoord, al snapt ze niet waar hij zich zo druk om maakt, tot ze zich opeens herinnert wat er drie week geleden gebeurd is. Annemarie liep toen op een avond langs het zwembad en zag er twee mensen in een hoekje staan zoenen. Vol passie, dat was zeker! Nieuwsgierig was ze blijven staan kijken wie het waren. Ze schrok zich een hoedje. De ene man was Jaap, de conciërge. De andere leek wel Jan, een student uit het tweede jaar. De hele nacht had ze erover gepiekerd en de volgende dag was ze meteen naar Dirk gegaan om hem dit voor te leggen. Ze hoefde zich er niet meer druk over te maken, Dirk zou het afhandelen.

“Maar Dirk, waar ben je dan bang voor?”

“Dat ze van jou te horen krijgen wat je gezien hebt bij het zwembad! Ik heb daarna een gesprek gehad met Jaap en Jan. Jaap ontkende in alle toonaarden dat hij daar met Jan had staan zoenen, maar Jan gaf het ruiterlijk toe.”

Annemarie was niet bij het gesprek geweest maar had wel opgevangen wat Jan schreeuwde: “Jij smerige hond, nog even en iedereen weet hoe lekker je kan zoenen...”, voordat hij de deur achter zich dichtmeete.

“Echt Annemarie, we moeten doen of we van niets weten. Ik wil de reputatie van de opleiding niet beschadigen. Als dit naar buiten komt...”

“Ik weet niet of ik dat kan verzwijgen, als de politie er naar vraagt.”

“Maar je moet wel!”

Op de automatische piloot informeert Annemarie iedereen over het overlijden van Jan, maar ondertussen zit ze te tobben. Wat zal er

gebeuren als de politie haar bevaart. Haar loyaliteit naar het werk wordt zo wel op de proef gesteld, maar weegt haar burgerplicht niet zwaarder? Werken voor een liegbeest is niets voor haar.

Ze is zo in haar gedachten dat ze Jaap, de conciërge, niet heeft horen binnenkomen. Hij staat gespannen bij haar bureau: “Weet jij al iets meer over het ongeluk? Is de politie al op school geweest? Misschien was het wel zelfmoord!”

“Houd toch op met dat geroddel, wat heb je daar nou aan” zegt Annemarie boos. Dan gaat haar telefoon en loopt Jaap langzaam weg.

“Goedemorgen, Instituut voor Sportstudies, u spreekt met Annemarie Bakhuis”.

“Goedemorgen mevrouw Bakhuis, u spreekt met Jacobse, rechercheur van de politie Gelderland. Ik zou u een paar vragen willen stellen in verband met het onderzoek naar de toedracht van de dood van Jan Wellink. Kan ik u vandaag nog spreken? Het liefst hier om vijf uur op het bureau. Tot vanavond!”

Annemarie legt trillend de telefoon neer. Hoe zal dit aflopen. En dan ook nog op zo'n rottijd. Nu moet ze Thom wel vragen om Saskia en Noortje van de BSO te halen. Ze zal hem vertellen dat ze moet overwerken. Daar heb je de eerste leugen! Maar even een grote beker thee halen.

Als ze haar kantoor uitloopt, ziet ze Jaap de hoek om glippen. Zou hij het gesprek hebben afgeluisterd? Zou hij er toch iets mee te maken hebben? Hij had zulke rare opmerkingen gemaakt.

Thom een mailtje sturen, dat is makkelijker dan bellen: Ha lief, het is door alle toestanden erg druk op school. Kun jij Saskia en Noortje van de opvang halen? Moet zeker tot zes uur werken. Kus Annemarie.

Als Annemarie na een uurtje nog geen reactie van Thom binnen heeft, begint ze onrustig te worden. Toch maar even bellen. Ze vraagt zijn secretaresse of Thom haar even terug wil bellen. Even later gaat de telefoon. Aan de nummERMelder kan ze zien dat het

Thom is. Gelukkig!

“Ha Thom!”

“Hoi Annemarie. Ik heb je mailtje wel gelezen hoor, maar het komt heel slecht uit om de kinderen op te halen. Moet dat nou echt?”

“Ja, dat snap je toch wel, anders zou ik je er toch niet mee lastig vallen. Het kan echt niet anders.”

“Nou, vooruit dan.”

Beduusd over zijn reactie legt ze de telefoon neer. Wat een rotdag.

Stipt om vijf uur meldt Annemarie zich bij de politie. Jacobse lijkt haar een vriendelijke rechercheur, een wat vaderlijk type. Hij vraagt en hij vraagt en voor ze het weet, zit ze te snikken. Hakkelend en stotend geeft ze eerlijk antwoord op al zijn vragen. Tot slot vraagt Annemarie of het nou wel of geen ongeluk was. “Dat zijn we aan het uitzoeken”, zegt de rechercheur voorzichtig, “we vragen ons ook af of uw baas Dirk meer weet, die spreken we straks.”

Als ze de kamer binnenkomt, ziet ze Thom met de kinderen televisie kijken, een bord op schoot. TV-diner, zijn favoriete oplossing om de kinderen rustig te krijgen als Annemarie er niet is.

“Gelukkig, je bent er weer. Hoe was het vandaag, hoe ging het met Dirk?”

“Druk, superdruk. En Dirk was enorm zenuwachtig.”

“Waarom dan?”

“Hij was bang dat ze achter ons geheim zouden komen?”

“Jullie geheim, ik weet niets van een geheim!”

“Van die geheime relatie op ons werk.”

“Geheime relatie?”

Annemarie ziet het verschrikte gezicht van Thom en begint dan hard te lachen: “Denk jij soms dat ik iets met een geheime relatie te maken heb?”

“Is dat niet zo dan?”

“Nee gekkie. Dirk is er drie maanden geleden door mij achter gekomen dat Jaap, onze conciërge een relatie had met Jan, de student die gisteren is overleden. Ik weet dat Dirk de relatie heeft verboden, maar er is onduidelijkheid over de doodsoorzaak. Zou Jaap of Dirk er iets mee te maken hebben?”

“Dat lijkt me zaak voor de politie! Maar kom eens hier. Het wordt tijd voor een dikke knuffel, dat is onze zaak.

Juffie

Kees Faber

“Hé Miranda, wat leuk je te zien!” roept Jannie in de vroege bus naar Groningen waar ze studeert voor gymlerares. Die studierichting leek Miranda eerst ook wel wat, maar uiteindelijk heeft ze voor maatschappelijk werk gekozen. Miranda heeft met Jannie op de havo gezeten en treft haar wel vaker in de bus. Stilletjes schreeuwt ze: laat me met rust! Het liefst zou ze nog in bed liggen met een deken over haar hoofd. Als Jannie maar niet naast haar komt zitten, dan wordt ze pas echt gek!

Schichtig kijkt Miranda om zich heen maar ze kan moeilijk de bus uit vluchten. Nee, er is geen ontkomen aan, Jannie ploft al naast haar neer en begint vrolijk te kletsen. Miranda voelt zich een starende klomp ijs. Ze verbijt zich, maar de tranen zitten zo dicht achter haar ogen, daar is vast geen houden aan.

Vorige week had ze het ook al te kwaad, toen ze op de bank in de sporthal zat na de korfbaltraining. Als ze die Manfred nog een keer tegenkwam dan vloog ze hem aan, dat dacht ze toen en dat denkt ze nu weer. Ze moet ermee kappen, maar waar ging het nou mis? Alles goed voorbereid, op tijd aanwezig, spullen klaargezet, oefening uitgelegd. Ja, toen begon het eigenlijk al. Miranda moest haast schreeuwen om de ze stil te krijgen en daarna was het niet meer goed gekomen. Ze deden maar wat, net of zij er niet bij was. En als klap op de vuurpijl die opmerking van Manfred toen hij de zaal uitliep: “Het valt niet mee, hè juffie.”

Dat zinnetje hamert maar door haar hoofd, terwijl ze Manfreds grijzende gezicht in een haarscherp beeld voor zich blijft zien. Een koude rilling trekt door haar lijf. Ze voelt de blik van Jannie op haar gericht, en ja hoor, daar komt de vraag: “Hoe gaat het met je korfbaltraining, Miranda? Ik vind het zo stoer dat je dat doet. Je geeft toch training aan van die kleintjes?”

“Ja, nec, stom, helaas.” Hortend en stotend vertelt Miranda haar verhaal, en met het verhaal komen de tranen: “Ik had ook nooit ja

moeten zeggen op die vraag van Piet om zijn groep over te nemen,” knalt ze eruit. “Zijn heupoperatie is niet mijn probleem. Stomme pubers zijn het. Daar hoort een vent voor te staan. Ik ben een meisje, en net een paar jaar ouder dan zij. Ik had gewoon bij mijn kleintjes moeten blijven!” Na die woorden valt ze stil.

Elke woensdagmiddag nog voor ze van haar fiets af is gestapt, klitten de kinderen om haar heen met vragen als: Juf, ik heb nieuwe schoenen! Juf, wat krijgen we vandaag? Juf, Ik ben jarig, mag ik trakteren? Ze verlangt naar dat vrolijke grut.

“Maar waarom heb je Piets groep dan overgenomen?” vraagt Jannie. “Dat had je toch kunnen weigeren?”

“Ooit was het mijn droom de beste jeugdcoachtrainer van het Noorden te worden. Hartstikke stom natuurlijk. Piet heeft me dat horen zeggen en vond dus dat ik van zijn nood gebruik moest maken. ‘Als je je droom wilt verwezenlijken, dan moet je nu je kans grijpen, Miranda!’ had hij gezegd.”

De beste jeugdcoachtrainer van het Noorden, ze weet nog precies waar en wanneer ze dat gezegd had. Ze ziet de rokerige en drukke kantine zo voor zich: ze stond aan de bar na de wedstrijd, dronk een cola light en was aan de praat met een paar andere trainers. Piet stond daar ook bij. Ze schrok toen zelf een beetje van die uitspraak, maar het was wel oprecht zo bedoeld! Maar dat was toen, nu voelt het alleen maar als een zware last op haar schouders.

“Ik heb ze maar twee keer getraind,” vertelt Miranda. “Gisteren was de tweede keer en ik voelde me tevoren beresterk. Ik had over die Manfred bedacht dat hij vooral moest grijnzen, dat ik hem wel zou krijgen. Ik zou hem geen centimeter ruimte geven, van begin af aan zou ik er bovenop zitten. We zouden eens zien wie hier de baas was! Maar het ging eigenlijk nog slechter dan de eerste keer.”

“Waarom was je zo streng?” vraagt Jannie.

“Dat had Walter me aangeraden, je weet wel, dat bestuurslid jeugd zaken. Die kwam naast me zitten na de eerste training. ‘Pak ze maar aan Miranda, vooral die Manfred’, dat zei hij”.

Miranda was onder de indruk geraakt van Walter. Uiterlijk een

grote, vriendelijke reus, maar tegelijk iemand die vuur kon spuwen. Ze had hem vaak in actie gezien, als speler én als trainer. Die liet niet met zich sullen. Wat was zijn motto ook weer, iets met goedschiks en kwaadschiks? Zijn advies had ook nog dagen door haar hoofd gespoekt, ‘s avonds in bed, onder de lessen op school, tijdens haar werk in de kiosk, thuis bij de thee met haar moeder, bij het wandelen met de hond, het maakte niet uit. Steeds weer: Pak ze maar aan Miranda, vooral die Manfred. En dat ook nog eens afgewisseld met het spottende stemmetje van Manfred: Het valt niet mee, hè juffie?

“Juffie..., ik kan hem wel killen!” roept Miranda uit.

Jannie kijkt haar geschrokken aan en vraagt wat ze nu van plan is te doen. “Jij doet toch die opleiding, kan jij mij niet vertellen hoe ik het kan aanpakken?” Maar nog voor Jannie heeft kunnen reageren, heeft Miranda een idee. “Als ik die Manfred nu eens vraag om me mee te helpen met de training.” Miranda knalt het eruit. De vrouw aan de andere kant van het gangpad kijkt zelfs even haar kant op, zo ferm komt de boodschap blijkbaar over.

“Doen!” zegt Jannie.

“Maar hoe moet ik in hemelsnaam reageren als Manfred weigert? Dan sta ik mooi voor aap.” De twijfel slaat bij Miranda weer toe.

“Altijd positief beginnen,” zegt Jannie. “Vertel hem dat hij goed kan korfballen en dat hij overwicht heeft op de groep. Zeg hem ook dat je de groep meer bij de training wilt betrekken en dat je hem geschikt vindt om mee te beginnen.”

Miranda’s twijfel maakt plaats voor enthousiasme en het kost hun geen enkele moeite om dit idee uit te werken tot ze in Groningen zijn aangeland. Miranda voelt zich een ander mens: de prikkende ogen hebben plaatsgemaakt voor jeukende handen. Nee, dit juffie zal eens wat laten zien!

Voor joker

Wim van der Mark

Een groep tweedejaars studenten druppelt de zaal binnen voor het practicum vechtsporten. De ene helft in een helder wit judopak, de andere in gewone kleren en op hun gewone schoenen. Ik reageer niet maar diep in mij roept een stem: Wat is dit nou weer, dit kan toch niet, gewone kleren en ook nog met buitenschoenen. Zijn dit mijn toekomstige collega's?

Langzaam word ik chagrijnig. Mijn innerlijke stem klinkt langzaam ook iets harder: wat ga ik hieraan doen?

De tijd tikt weg, ik heb nog even voor alle studenten binnen zijn. Door mijn hoofd vliegen mogelijke reacties van links naar rechts. Zal ik boos worden, cynisch uit de hoek komen, mijn teleurstelling uiten of ze aanspreken op hun verantwoordelijkheid.

Ik dwing mijzelf tot de orde en zeg tegen mezelf: rustig, denk na. En wederom klinkt die stem: doe wat, doe wat, anders leren ze er niets van!

De klas is binnen, ik loop naar de deur die nog open staat en trek hem net iets te hard dicht. Ik gun mijn gevoel zijn loop, roep net iets te luid: "Welkom collega's, fijn dat jullie er weer zijn, hebben jullie er zin in?"

Nu even wachten op de eerste reacties. Een aantal studenten kijkt op met een glimlach. De joker van de klas reageert met 'we gaan toch niet weer gooien en smijten, ik heb nu al koppijn'. Het spel tussen leraar en studenten is begonnen.

Moest ik niet nog wat met die kleren en buitenschoenen, of zal ik het ongewenste gedrag negeren? De stem in mijn roept: slappeling, doe wat! Maar in een flits beden ik dat ik ongewenst gedrag kan negeren en gewenst gedrag belonen. Ik loop naar de in judopak gestoken studenten: "Goed dat jullie je judopak aan hebben, daar heb je straks profijt van."

De joker reageert niet, de les kan beginnen.

Sleutelen

Marieke de Ridder

Ik ben altijd streng geweest, maar redelijk. Neem die eerste zin goed in je op, want daar draait het om in het verhaal dat ik je ga vertellen. Wat ze ook van me zeggen, het zijn de vooroordelen die mensen aan het praten brengen. Ze kijken niet goed en ze denken niet na. Ze praten elkaar na, of de een of andere onbenul van de televisie die elke avond aanstaat omdat ze te dom zijn om een motor in elkaar te zetten, te sloom om te sporten of te lui om een boek te lezen.

Had ik niet dag in dag uit doorgezet, dan was ik nu geen teamleider bij de douane hier in Groningen, want aangewaaid kwam het me niet. Tegenwoordig heeft iedereen dyslexie, maar toen ik klein was dachten ze dat ik achterlijk was. Dat bedoel ik.

Ik ben altijd streng voor mezelf geweest, zo ben ik opgevoed. Mijn vader zei altijd: "Je kan een ontsteking niet half afstellen, of driekwart. Je stelt hem af of je stelt hem niet af, niets ertussenin." Om te weten hoe je dat doet, moet je gedisciplineerd te werk gaan, nadenken, doorgaan tot het putje zoals mijn zoon Berend het formuleert. Discipline ja, niets mis mee, anders gaat het niet. Zo is het en niet anders.

Jacob snapte dat, collega Jacob, mijn maat, mijn vriend. Hij had het vast fantastisch gevonden dat Berend voor de sportacademie heeft gekozen. Jacob met wie ik drie keer per week een flinke wedstrijd reed, waarna we steevast in mijn schuurtje onze fietsen schoonmaakten, één ijskoud biertje erbij. Tot hij ziek werd, twee jaar terug alweer. Jacob had het vaker over de fijne gouden lettertjes op zijn hemelsblauwe fiets dan over de schoonheid van de derailleur, maar dat maakte mij niets uit. Jacob die het nooit kon laten even een arm om me heen te slaan als we van de fiets stapten, vriendschappelijk maar toch registreerde ik of iemand het zag. Gek dat ik daar nu opeens aan moet denken! Zo'n gebaar, hoe vaak had hij dat niet gemaakt. Jacob die de verpleging in wilde maar niet zo'n 'meidenberoep' mocht van zijn vader. Niet dat hij daar ooit over klaagde, nee, al was het soms een

rare. Misschien wel té streng voor zichzelf! Het huwelijk bijvoorbeeld, dat vond hij niets voor hem. Ja, een rare, maar daar spraken we nooit over.

Sinds ik alleen leef, sta ik er vaker bij stil dat ik hem gewoon nam zoals hij was, en hij mij, denk ik. Ik mis hem meer dan mijn ex. Zij noemde me de slaaf van mijn fiets, waaruit blijkt dat zij ze er in wezen niets van snapte. Slaaf, onzin, als je van fietsen houdt zoals Jacob en ik, van je krachten meten in een sportieve wedstrijd, van dóórgaan terwijl je bijna niet meer kan, dan is het noodzakelijk dat je fiets loopt als een tierelier, en moet je hem dus goed onderhouden. Dat is een deel van de pret, dat is vóórpret, niets anders.

Maar ik dwaal af. Ik wilde het over Berend hebben die nu al een half jaar bij zijn moeder woont en toch aan mij vraagt om met zijn leraar te gaan praten. Dus zonder haar. Daar zal hij zijn reden voor hebben, al heeft hij die mij niet verteld.

Gisteravond ging ik dus naar zijn school, al zag ik er weinig in. Maar wat moet, dat moet. Praten met een studieloopbaanbegeleider, wat een beroep, je bemoeien met kinderen die je amper kent. Wat gaf die goede man ook al weer voor vak? Beroepscompetenties! Over Berends vorderingen maakte ik me niet druk, wel was ik benieuwd of zijn beroepskeuze hem beviel. Van mij hoefde hij niet naar de sportschool, want laat ik duidelijk zijn: ik heb hem nooit maar dan ook nooit in een bepaalde richting gedrongen.

Onderweg op de fiets, mijn gewone stadsfiets natuurlijk, bedacht ik nog hoe fijn het was er zonder Carina heen te gaan. Ze zou zomaar kunnen beginnen over Berends toneelstukje in groep drie van de basisschool, of over hoe aardig hij altijd helpt met het scheiden van de was. Daarom had Berend het zo geregeld! Een jongen naar mijn hart. Hij leeft bij zijn moeder, maar hieraan zie je dat hij aardt naar zijn vader, serieus. Niet aankomen met een slap onzinverhaal zoals zijn moeder altijd doet, maar recht op het doel af. Zijn vader zou hem niet voor gek zetten, daar vertrouwde hij op. En gelijk had hij. Al wist zo'n docent natuurlijk niet wat Berend werkelijk bezielde, ik stond

open voor een goed gesprek van mannen onder mekaar.

Om het ijs te breken, stelde ik me met mijn voornaam voor: "Van der Dunk, de vader van Berend, zegt u maar Karel." Gelukkig had de goede man een colbertje aan, dat weet je maar nooit tegenwoordig. Na de bekende en noodzakelijke plichtplegingen en formaliteiten, stak René Lauwens van wal: "U heeft het uitstekende rapport van Beer toch gezien, allemaal voldoende, niets op aan te merken, altijd fijn aan het begin van een nieuwe opleiding. U weet dat Beer een prettige jongen is in de klas, dat Beer goed ligt bij de anderen doordat hij communicatief is en sportief natuurlijk?" Het leken mooie woorden van een verstandige leraar, maar ze troffen me. Béér? Over wie had hij het? Béér, zoals Carina hem altijd noemde? Je noemt een kind geen Beer, ja als babytje misschien, Beertje aan de borst, maar je zet je eigen kind niet voor schut voor zijn vriendjes. Ik hóór haar nog roepen over het schoolplein: Béééér. Had ik dat geweten, had ik hem gewoon Karel genoemd.

Je denkt toch niet dat ik iets liet merken, al kreeg ik zo mijn twijfels. Ik knikte, en hield mijn mond. De leraar ging onverstoorbaar door. Beer had hem in een gesprek onder vier ogen verteld dat hij was gaan twijfelen over zijn beroepskeuze. Dat hij erdoor overvallen was nu hij in een groep zat met kinderen die zo duidelijk wisten wat ze wilden, terwijl hij dat gevoel opeens kwijt was. Of meneer Lauwens met zijn vader wilde bespreken dat Beer graag iets meer met zijn handen zou willen doen. En dan moest ik niet denken aan automonteur, hoe graag Beer ook met me sleutelde, maar aan iets creatievers.

Ha, daar had Berend het dus over gehad, over de Peugeot. Mooi zo. Was hij natuurlijk trots op. Wie had er nou een vader met wie je een hele zomervakantie op jacht ging naar een goede oldtimer, die je de liefde voor sleutelen met de papelepe ingoot mét alle nuttige kneepjes erbij. En van wie je de bekleding én de kleur van de auto mocht bepalen, zelfs als je vader die wat bedenkelijk vond.

"Sleutelen, meneer Lauwens, daar snapte Berends moeder niets van. Een weekend lang met je zoon in de doe-het-zelfgarage om de

koppeling te vervangen, eerst de motor eruit, nieuwe koppeling erop, motor er weer in, en dan een proefritje maken en dat je oldtimer dan weer loopt als een jonge veulen. En dan nog iets, die auto moest en zou geel, eigeel. Ik zei nog: we staan voor schut in de straat, maar Berend kwam met bewijzen zoals hij dat noemde, bewijzen van de originele kleur uit de jaren zestig: eigeel, alleen nog te krijgen bij de Peugeotdealer. Nou, ik heb over mijn hart gestreken, het is tenslotte ook een beetje zijn auto, al mag hij nog niet rijden. Wat de burens zeggen kan me niks schelen, nu ik weet dat die kleur origineel is. Ben ik juist trots op, dat Berend dat allemaal heeft uitgezocht. Een jongen naar mijn hart. Dat sleutelen, dat is discipline, dat zit zo in hem, daarom heeft hij voor de sport gekozen, zélf gekozen hoor! Zo'n jongen gaat toch geen creatief beroep uitoefenen, meneer, daar heb ik hem nooit over gehoord."

Misschien had ik dat laatste niet moeten zeggen, ik weet het niet, maar opeens gooide de studieloopbaanbegeleider het over een andere boeg. "Berend heeft mij een heleboel verteld, ook dat hij liever bij u was blijven wonen."

"Ziet u wel!" riep ik nog opgelucht, maar nee, dat vatte die leraar helemaal verkeerd op! Of ik soms bang was dat ik het contact met Beer verloor nu hij bij zijn moeder woonde. Ja, dank je de koekkoek. Heeft zeker zelf geen zoon. Opvoeden doe je niet een uurtje in het weekend, dat doe je elke dag terloops. Ik leerde Berend spelenderwijs om uitdagingen aan te nemen, en te winnen óf zijn verlies te nemen. Zat zij hem ondertussen te verwennen het laatste half jaar. Door die nieuwe vriend was ze natuurlijk haar minimale gevoel voor een beetje orde in het bestaan helemaal kwijt. Een bloemenkoopman! Twintig jaar lang nam ik elke zaterdag een bloemetje mee, maar verdomd, een bloemenkoopman. Met zijn drieën op de bank móét Berend natuurlijk wel meepraten over roze rozen. Zaten ze vast en zeker met de voeten op tafel, mocht van mij ook altijd hoor, maar dan wel eerst je schoenen uit. Daar kon Carina me flink mee jennen. "Ja, het mag wel, máááááar..." zei ze als ik Berend op zo'n redelijke regel wees. Alsof ik daar geen gelijk in had! Redelijk, dat stond me voor ogen, altijd. Dat

ik nu alleen thuis zit en Berend verpest wordt door mijn ex en haar slappe vriend, is dat redelijk? Maar je snapt, dat hing ik die leraar niet aan zijn neus.

"Beer wil graag zijn studiekeuze met u bespreken, en heeft me gevraagd u dit te vertellen. Hij trekt erg naar u, dat merk ik aan allerlei opmerkingen, maar hij vindt het niet makkelijk om over zijn passie met u te praten. Ik zeg het maar rechtstreeks tegen u, mijnheer Van der Dunk, Beer heeft er behoefte aan dat u naar hem luistert." Dat waren de afscheidswaard van de heer Lauwens, waar ik wijselijk niet op gereageerd heb. Ziet hij me nog als een verzuurde vader van zo'n actiecomité, nou, dat ben ik heus niet.

Doodop kwam ik thuis, en ik zal eerlijk toegeven, ik was uit het lood zoals ik niet meer was geweest sinds de dood van Jacob. Moest ik daarom alleen naar dat gesprek, die snottaap, doorgestoken kaart! Ik liep naar het schuurtje voor een flesje bier, maar na drie slokken vond ik het genoeg. Ik zou bij mezelf te raden gaan – want streng ben ik altijd geweest – al had ik een moord begaan om Jacob nu bij me te hebben, bij wijze van spreken dan. En op de bank, met mijn schoenen op de tafel, moest ik mezelf bekennen dat die verdomde schoolmeester me geraakt had in mijn ribbenkast.

Sleutelen aan de koppeling, ja, dat deed ik, maar ondertussen zat Berend te frutten aan zo'n loszittend sierrandje van de bekleding, met een kromme naald die hij uit het naaimandje van zijn moeder had gevestigd. Hoe kwam hij op het idee? "Pa, ik vind die blauwe bekleding met dat fijne motiefje zo cool." Ik wist niet wat ik hoorde, cool, motiefje? Wekenlang had Berend gegoogled om precies die bekleding op de kop te tikken die bij deze auto hoorde. Discipline is dat toch? Discipline, wat nou passie! Ik denk bij zo'n woord aan een Italiaanse opera maar Berend is wel een jongen van deze tijd hè, met dat rare taalgebruik van deze tijd. Okay zoon, noem jij het passie, ik noem het gewoon discipline, wat dacht je!

Tien minuten

Jur Roemers

Zwaar ademend legt heit Prins zijn onderarmen op de rand van de tribune. Hij is, zonder dat zijn zoon Pier het weet, afgereisd naar de Europese kampioenschappen jeugdathletiek 2003 in Goteborg. Pier doet mee aan het onderdeel polsstokhoogspringen, een onverwachte prestatie want hij is nog maar vier jaar serieus met atletiek bezig. Dat hij meedoet heeft hij te danken aan die gymnastiekleraar Jan Tromp, die Prins eerst zo irritant vond.

Uit het veld van 22 deelnemers zijn er nu nog twee over. De lat ligt op een hoogte van 4 m 98 cm. Pier is aan de beurt. Hij staat klaar met zijn blik op de insteekbak gericht. Met een zwaai tilt hij de polsstok omhoog, met grote snelle passen rent hij naar de mat. Hij ramt de stok in de bak en springt naar voren. Heit ziet de stok buigen. Dan strekt de stok zich en met een soepele beweging zwaait Pier zijn voeten over de lat en duwt zijn romp erachter aan. Traag draait hij zijn rug naar de grond en met opgeheven armen ploft hij in de mat. Een persoonlijk record en met nog twee atleten in de strijd zeker van een medaille. Heits hart gaat als een dolle tekeer in zijn schamele borstkast. Met een grote grijns op zijn gezicht leunt hij achterover. Pier zal vast een hoogte hebben genomen die één centimeter hoger ligt dan die van zijn concurrent; dat betekent dat hij over tien minuten weer moet springen. Koffie, hebben ze in dit land ook koffie?

Terwijl Prins de tribune afklimt, bedenkt hij hoe vreemd het is dat hij hier bij deze topsport is. Hoe kort was het nog maar geleden dat hij Pier moest gaan zoeken. Om zes uur eten was een harde regel in huize Prins, maar Pier ontbrak. De familie Prins woonde in Hantumhuizen, een klein dorpje net boven Dokkum gelegen. De drie kinderen hielpen elke dag, ook Pier die in 1985 als derde was geboren. Ze hielpen met melken, met zaaien en met oogsten, en daar kwamen ze echt niet onderuit.

Zachtjes had zijn jongste zoon Jeen gezegd dat Pier was gaan polsstokspringen in de weilanden achter de boerderij. Woedend trok vader zijn klompen aan en sprong op de fiets. Met ferme trappen stoempte hij het pad af, ver hoefde hij niet te gaan. Daar zag hij Pier al met de polsstok op zijn schouder. De wind waaide in zijn gezicht en zijn blonde haren wapperden naar achter. Onwillekeurig moest heit glimlachen, het was een donderse jongen, maar ook wel een echte sportman.

Toen nam zijn woede weer de overhand. Hij zette zijn fiets tegen het hek en sprong eroverheen. Hij liep nu evenwijdig aan de sloot waar Pier van plan was overheen te springen. “Pier, hé, thuskommen, ite!” brulde heit. Pier reageerde niet, hij deed natuurlijk of hij hem niet hoorde, verd...!

Prins beende langs de sloot om te zien wat Pier met de polsstok van plan was. Vlak voor de afwatering zaten twee kleine duikers, aan elke kant van de sloot één. Er stak een metertje beton aan beide kanten over, mooi om vanaf te zetten en mooi om op te landen. De schrik sloeg heit om het hart, op die plek was de sloot een stuk dieper. Pier zou de overkant nooit halen.

“Pier, net springe, net dwaen, Pier!” brulde hij en versnelde zijn pas. Maar Pier zette al af met zijn voet op de betonrand en duwde de polsstok het water in. In plaats van op de duiker te landen, schoot Pier eronder door. Met een dreun kwam hij met zijn borst tegen het beton, zijn hoofd sloeg ertegenaan. Langzaam zakte Pier het water in, met één hand hield hij zich nog vast aan het beton maar al snel verloren zijn vingers hun grip en zag Heit hoe Pier verdween onder de duiker.

Heit had zijn klompen uitgeschopt en op zijn geitenwollen sokken sprintte hij naar de duiker. Hij viel op zijn buik en graaide in het water. Niets. Snel verplaatste hij zich naar de zijkant en graaide opnieuw. Hij voelde een trui, liet zich half in het water glijden om die trui te grijpen. Zo trok hij langzaam Pier boven water. Pier proestte en spuugde water uit. “Heit? Wat doch ik in het wetter?”

“Rustig mar, do hast een behoarlike smak makke, eerst mar ut

het wetter.”

Op de wal had Pier versuft om zich heen gekeken: “Ik zou naar huis, maar zag toen vanaf de kant die mooie betonrand. Het leek mij prachtig om daarvandaan te springen en toen deed ik het.”

“Kom op, polsstok pakken en op nij hus. Trouwens,” zei heit, “do bist te let foar it iten en kist sunder iten op bed!” Pier knikte en stapte bij heit achter op de fiets.

Op een dag een paar weken daarna had Prins over het erf van de boerderij gelopen, in zijn hoofd alle drukke werkzaamheden die nog gedaan moesten worden. Pier zwaaide en wenkte bij de pakjes met stro en de hooimijt, met een polsstok in zijn handen. “Heit, kun je met een polsstok ook op de pakjes springen?”

Heit bromde dat er nog veel te doen was en wilde weer weg lopen.

“Heit, als ik bij het polsstokspringen door de lucht ga, dan voelt dat zo goed, net of ik vlieg. Fiereljeppen, dat is leuk, maar dat geklauter in die stok, dat is niets voor mij. Iedereen met een oude binnenband om de voet kan in zo’n paal omhoogklimmen. Je zou toch met zo’n stok ook echt omhoog moeten kunnen springen?”

Natuurlijk kon dat. “Eerst mar efkes helpen, dan prate we der letter wol oer.”

“Heit, ik ha fan e moan al holpen my molken. Werom giet it wurk altiit foar?”

Toen was Prins uitgevallen. “Do ek altiit my dyn sport. Doch gewoan as dyn broer en sus, nei skoalle, dien huswork, nei catechesatie. Eltse keer mar wer sport, sport, sport. Wist do wol hoe dreech wy it ha om ut bedriew draaie te litten?”

Ook Pier was kwaad geworden. “De wrald is sa grut, heit, werom moate we it altiit oer de buorkerij hawe. Boer Sietsma is laatst met zijn vrouw naar Canada gegaan. Wanneer zijn heit en mem voor het laatst weggeveest; twee jaar geleden een dagje met de bus naar Apelscha met de kerk. Is heit don net neiskjirrich?”

Heit had Pier een draai om zijn oren gegeven. “En no oan it

wurk, oars swaait der wat.”

Die avond had Prins voor het eerst zijn vrouw voorgesteld om eens op vakantie te gaan, later, als de kinderen op de boerderij konden passen. Hij zei haar ook dat hij Pier verboden had te springen.

“Mar heit, do hast it sa faak sels dien. Polsstokspringe. Je hebt toch zelf vroeger vaak gesprongen? Het was je lust en je leven! En hoe vaak heb je me niet dat krantenartikel voorgelezen over je overgrootvader Roelof die in 1917 met bamboe een record sprong. Werom mei dyn eigen soan net polsstokspringe.”

Onrustig was hij naar de stal gegaan, om zijn kop stil te krijgen. Hij zocht zijn polsstok en vroeg zich af of hij het nog zou kunnen, springen. Hij verwisselde zijn klompen voor laarzen en legde een plank voor de pakjes met stro. Vijf hoog lagen ze, hij kon er net niet overheen kijken. Hij nam een aanloop, zette de polsstok tegen de plank en zwaaide moeiteloos over de pakjes heen. “Makkie,” had hij nog gemompeld. Snel stapelde hij er twee pakjes bovenop, nam een aanloop, zette de stok tegen de plank en sprong weer. Zijn afzet was niet goed recht geweest, daardoor begon zijn lichaam te zwaaien en gleed de punt van de stok weg. Prins smakte tegen de stobalen en viel terug op het beton.

Op het lawaai was gelukkig niemand afgekomen, maar zijn knie en zijn pols deden verrekke zeer. Hij grabelde overeind en met de kop van een bezem onder zijn oksel strompelde hij naar huis. Behoedzaam had mem hem uit de kleren geholpen, en daarna geschaterd toen hij had verteld wat hij gedaan had. Maar ze had de kinderen niets verklapt, zelfs niet toen hij de volgende ochtend niet uit bed kon komen.

Hij vertelde zijn kinderen wel dat hij gevallen was, maar niet hoe. “Jim sjogge, in ungemak sit yn in lyts hoekje.. Jullie weten toch waarom Bart Klaver mank loopt? Hij probeerde door het raam van zijn vriendinnetje te springen, kwam niet hoog genoeg, viel terug en brak zijn been. En oom Sjoerd? Bij het oefenen op de hooiberg is Sjoerd helemaal naar beneden gegleden. Hij zit mooi de rest van zijn

leven in een rolstoel. Daarom ben ik niet zo kien op polsstokhoogspringen. Pier, begrypst do dat no einlyks?”

Terwijl hij over zijn koffie naar de tribune tuurt, bedenkt Prins hoe vreemd het daarna gelopen is. Eerst kwam die gymnastiekleraar van Pier, Jan Tromp, langs voor een mentorgesprek over het profiel dat Pier dat jaar moest kiezen, wat natuurlijk samenhang met zijn toekomstige beroep. Heit had al eens gepolst wat Pier wilde worden, maar het enige dat Pier wist te zeggen was: “geen boer.”

Jan Tromp had aan de keukentafel nieuwsgierig gevraagd naar de sporten die Pier beoefende, want hij hoorde hem er eigenlijk nooit over. Heit bromde wat, mem grinnikte en meester Tromp keek wat ongemakkelijk.

“Vertel het maar, Pier”, zei mem.

“Ik vind polsstokspringen zo mooi, meneer.”

“Ha, fiereljeppen,” zei Tromp.

“Nee, dat is voor mietjes,” flapte Pier eruit.

Heit keek verbaasd naar zijn zoon bij het horen van deze woorden.

“Ik bedoel polsstokhoógspringen, meneer.”

“Maar waar doe je dat dan en hoe?” vroeg Tromp enthousiast.

“Ik doe het niet meer, want het mag niet van mijn heit!”

Een paar dagen daarna vertelde Pier over polsstokhoogspringen op school bij Jan Tromp, met allemaal turntoestellen en houten polsstokken. Enthousiast rept hij van de installatie met banken en kasten. Ze sprongen van een verhoogde afzetplaats en bijna de hele klas kon probleemloos meedoen. “Het was prachtig, heit,”

Blijkbaar ging polsstokhoogspringen niet aan Prins' deur voorbij. Een raar volk die gymnastiekleraren. Altijd actie ondernemen, niet te beroerd om de handen uit de mouwen te steken en nog deskundig opgeleid ook. Jan Tromp had er geen gras over laten groeien en voor Pier een serie proeftrainingen geregeld bij Impala in Drachten. Pier kon met een atleet uit Dokkum meetijden. En zo kwam het dat Pier twee keer per week naar Drachten ging voor de techniektraining en

dat hij thuis een kracht- en conditieprogramma afwerkte. Natuurlijk samengesteld door die snuiter van een gymnastiekleraar.

Prins drinkt zijn koude koffie op en kijkt op zijn horloge. Het is bijna zover, hij moet weer naar de tribune. Hij ziet dat Pier langzaam met zijn ogen langs de tribunes gaat. Hij voelt de blik van zijn zoon even blijven steken. Heit steekt zijn twee lange armen omhoog. Pier lacht en zwaait terug.

Pier staat klaar met zijn blik op de insteekbak gericht. De wind waait zijn blonde haren om zijn hoofd. Prins ziet de concentratie op zijn gezicht, de concentratie op een stijlvolle sprong. Met een zwaai tilt Pier de polsstok omhoog. Heit weet wat er gaat gebeuren, het is net of hij zelf de sprong uitvoert en beleeft. Met grote snelle passen rent Pier naar de mat. Hij ramt de stok in de bak en springt naar voren. De polsstok trilt in zijn handen en buigt en buigt. Pier zwaait zijn benen hoog op, door de blauwe lucht boven het stadion. Daar in de verte ligt de lat. Zijn knieën liggen tegen zijn borst. De zwaai is voorbij en de polsstok buigt niet meer.

Terwijl de polsstok zich weer strekt en Pier snelheid krijgt, strekt hij zijn benen explosief. Nu is hij de raket die de aantrekking van de zwaartekracht heeft overwonnen en steeds sneller hoogte maakt. Zijn heupen zijn nu boven zijn schouders en hij trekt zich hard langs de stok omhoog. Hij haalt 5.02 met een mooie sprong en terwijl hij naar de mat zakt, begint Prins te juichen op de tribune.

Het sprookje is nog niet voorbij. Na dit toernooi gaat Pier twee jaar hard trainen en studeren aan het HIS in Groningen en daarna de strijd aan met de grote mannen. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, denkt Prins trots. Straks laat hij Pier dat krantenknipsel zien, daarvoor heeft hij het meegenomen. En hij gaat sparen voor de volgende trip naar een ver land, maar dan moet mem wel mee!

Wie niet sterk is moet slim zijn

Wim van der Mark

“Judo is niets voor mij! Al dat gegooi en gesmijt word ik niet vrolijk van”, zegt Marije tegen Wouter, haar aardigste medestudent in het derde jaar van de opleiding sportontwikkeling. “Waarom moeten we dit leren? Ik ben geen vechtjas, ik ga liever een balletje slaan.”

“Je moet toch elke sport leren, kom op, judo is fantastisch!”

“Maar ik heb elke keer dat ik val het gevoel dat ik mijn botten breek. O, let op, daar heb je de nieuwe judodocent. Wat een kleintje.”

“Goedemorgen, beste mensen. Ik heet Mark. Vandaag gaan we ons richten op slim stoeien. Maak groepjes van drie en zoek een plek op de judomat, dan volgt zo de opdracht.”

“Hij heeft niet eens een judopak aan”, zegt Marije verontwaardigd, “en hij vergeet ook te groeten zoals dat bij judo hoort!”

“Let op”, vervolgt de docent, “straks is één van jullie de scheidsrechter en stoeien de anderen met elkaar. Mét elkaar, dus niet tégen elkaar! Enig idee waarom?”

Geen van de derdejaars reageert op zijn vraag.

“In het onderwijs vechten we niet tegen elkaar maar met elkaar, dat moeten jullie je leerlingen straks ook voorhouden. Rekening met elkaar houden, samenwerken, dat is onze pedagogische opdracht. Dus: Wat jij niet wilt dat jou geschiedt, doe dat ook een ander niet.”

Hij pauzeert even voor hij de opdracht geeft: “Zorg dat je de ander vanuit knieënstand op zijn rug krijgt en daar houdt! Wissel wel regelmatig van rol om even te kunnen uitrusten. De scheidsrechter geeft het start- en stopteken, succes.”

Marije en Wouter gaan aan de slag terwijl Jan de scheidsrechter is. Het duurt niet lang of Wouter heeft haar in de houdgreep. “Zie je nou wel”, klaagt Marije vanaf de mat, “Wouter is veel groter en sterker. Het zal mij nooit lukken hem op zijn rug te krijgen!”

“Marije, mag ik even wat zeggen?” vraagt de docent vriendelijk terwijl hij haar overeind trekt. “Je lijkt mij een slimme meid! Gebruik dit tijdens het spel. Bedenk eens hoe jij met jouw kracht Wouter slim uit balans kunt krijgen.”

Het drietal overlegt en probeert verschillende judotrucsjes uit, maar Marije blijft verliezen en roept ten einde raad Mark erbij.

“Let op, goed kijken wat ik doe.” Mark pakt Wouter, die drie koppen groter is dan hij, bij zijn judoas en begint te duwen. Wouter reageert met heel hard terugduwen, maar doordat de docent zich hier niet tegen verzet, verliest Wouter zijn balans en kukelt op de judomat, in de houdgreep van Mark.

“Gewonnen,” roept Marije verbaasd.

“En wat voor slimmigheidje heb ik toegepast?”

“U heeft hem gewoon uitgelokt en laten vallen in z'n eigen valkuil.

“Precies Marije, wie niet sterk is moet slim zijn!”

De badmeester

Joke van der Veere

Wij houden allemaal van water, papa, mama, mijn grote broer en ook ons hondje Poekie. Met je voeten een beetje wegzakken in het zand, wachten tot die schuimkop heel dichtbij is, voorover plonzen en dan dat rukje van de zee. Wel eng, niet eng. Soms glijd ik zachtjes mee, soms gooit de zee me omhoog, altijd voel ik het kriebelen in mijn buik. Snel overeind krabbelen en opnieuw wachten. Steeds weer.

In het zwembad is alles anders. Alleen duiken is fijn, goed uitkijken dat je niet plat op het water terechtkomt, maar dat gebeurt gelukkig nooit meer. Verder is het zwembad saai, behalve dat nieuwe ding. Onder water zwemmen kan ik heus wel, maar het hele bad door naar een geel scherm met een gat erin!! Vorige keer haalde ik het niet omdat ik water binnen kreeg en bijna stikte! Drie keer moest het over, drie keer mislukte het! Mijn hart gaat nu alweer tekeer als ik eraan terugdenk.

“Ja mam, ik heb mijn zwemspullen ingepakt, ik kom eraan.” Op de fiets moet ik iets bedenken om onder zwemles uit te komen, dan hoeft mama me na school ook niet op te halen om me naar het Instituut voor Sportstudies te brengen.

“Mam, ik kan je niet bijhouden vandaag, ik voel me helemaal niet lekker.” Met een zielige blik trek ik mijn rode muts heel diep over mijn oren.

“Je hebt toch geen koorts, Sophietje?”

“Nee, maar ik ben wel verkouden,” en om mijn altijd en eeuwig ongeruste moeder te overtuigen, hoest ik zo hard dat ik een rotgevoel ik mijn keel krijg. Lekker vanmiddag bij de verwarming zitten met een kop warme chocolademelk en de nieuwe Wii spelen die ik van Sint heb gekregen.

“Weet je Sophie,” zegt mama terwijl ze gewoon doortietst, “als je na schooltijd koorts hebt, mag je echt niet zwemmen, hoor!”

Mislukt! Verkeerd aangepakt! Als mama maar niet denkt dat ik

alles doe wat die badmeester zegt. Hij is wel aardig maar hij heeft een grote donkere baard en overal van die donkere haren, op zijn benen, zijn armen en zelfs op zijn handen! Ik stap van mijn fiets, pak mijn schooltas uit mijn fietstas, hoest nog eens flink en geef mijn moeder snel een zoen.

In het badhokje wurm ik me langzaam in mijn mooie nieuwe zwempak, rood met een heleboel kleine witte sterretjes. Zo langzaam mogelijk, maar het helpt niet, de badmeester blaast al op zijn fluitje. Zouden ze zien dat ik mijn knieën niet stil kan krijgen? Kan mama dat niet zien vanaf het balkon? Misschien denkt ze dan toch nog dat ik echt ziek ben.

“Jongens, iedereen uit het water, op de kant nu,” roept de badmeester terwijl hij als een aap met zijn armen staat te zwaaien. “We gaan onder water zwemmen, door het gat heen. Hier opstellen, de les gaat nu beginnen.”

Ik loop langs de joelende en juichende kinderen heen naar de badmeester toe en raak zijn harige hand voorzichtig aan: “Meester Jaap, mag ik naar de wc, ik moet heel nodig?”

“Ha mooi sterretje, ga jij maar als eerste, dan kan je daarna rustig je gang gaan!”

Ik had het kunnen weten dat die baardaap er niet in zou lopen! Nu ziet iedereen dat ik als eerste moet. Ze denken zeker dat de meester me voortrekt omdat ik altijd zo goed duik. Noemt hij me ook nog sterretje! Hoe moet ik die bibberende benen nou in bedwang krijgen. Ik zwaai mooi niet terug naar mama, ook al kan ik haar vanaf het startblok goed zien.

“Concentreer je op het gat, Sophie. Met een mooie duik haal je het dit keer best wel,” roept meester Jaap zo hard dat iedereen het hoort. Het is stil geworden in het zwembad of verbeeld ik me dat maar?

Maar ik laat me niet kennen, al gaat mijn hart tekeer! Ik zal hem! Ik buig mijn knieën en hoofd, adem diep in en duik het water in, steengoed, dat weet ik zeker. Ik zwem zo diep mogelijk en

zie in de verte het gele scherm hangen met het gat erin. Ik zwem vlak boven de grond, dat gaat goed, tot ik langzaam maar zeker steeds verder naar boven geduwd word. Zo’n zwembad is toch de zee niet!

Met alle kracht die ik in me heb probeer ik lager te komen, maar het water is sterker dan ik. Opeens hoor ik een plons en voel ik een ferme hand op mijn rug die heel zachtjes duwt. Voor ik het weet, zwem ik rustig door het gat heen, kom boven en kijk in het lachende gezicht van meester Jaap, die nu nog maar een heel klein baardje heeft.

“Zie je dat je het wel kan, als je maar rustig blijft zwemmen en niet zo paniekerig je armen en benen alle kanten op gooit. Moet je trouwens in de zee ook niet doen hoor!”

Pas als ik na hem het trappetje opklim het zwembad uit, zie ik dat hij zijn t-shirt nog aan heeft boven zijn zwembroek. Hij is er zo ingesprongen om me erdoorheen te duwen! Toch wel lief dat hij me sterretje noemde.

De vier kernwaarden van het Instituut voor Sportstudies

Passie

Op het Instituut voor Sportstudies werken en studeren mensen die een droom hebben en er alles aan doen om die droom te verwezenlijken. Een droom over de betekenis van sport in de samenleving en over de mensen die dat gaan realiseren. En vooral natuurlijk over de bijdrage die JIJ daaraan gaat leveren! Ons instituut is een werkplaats voor het realiseren van idealen. Op het Instituut voor Sportstudies kun je je eigen kracht ontdekken en tot ontplooiing brengen. Persoonlijk ondernemerschap, daar draait het om.

Innovatie

Het Instituut voor Sportstudies loopt voorop. Ontwikkelingen binnen sport, maatschappij en wetenschap vormen voor het Instituut voor Sportstudies permanent een uitdaging om haar activiteiten en organisatie onder de loep te nemen, 'op te schudden' of radicaal te veranderen. Wij trekken stevig aan het voortouw van de vernieuwing. Er mag ook wel eens wat mis gaan, want daar leren we van. Wie in de frontlinie van sportontwikkeling wil opereren, is bij het Instituut voor Sportstudies aan het goede adres!

Betrokkenheid

Het Instituut voor Sportstudies staat voor contact, voor ontmoeting. Contact tussen personeel, met studenten, met het werkveld, met collega-instituten, het bedrijfsleven en maatschappelijke organisaties. In die ontmoetingen staat betrokkenheid bij de ander centraal, zonder de eigen passie en idealen uit het oog te verliezen. We zijn altijd op zoek naar de meerwaarde van samenwerking en hebben oog voor de samenleving: lokaal, nationaal en internationaal.

Kwaliteit

Op het Instituut voor Sportstudies werken en studeren mensen die niet gauw tevreden zijn: kwaliteit staat hoog in het vaandel. Kwaliteit in de ogen van onszelf, maar ook in de ogen van andere betrokkenen in het werkveld en de samenleving. We zijn niet uit op korte termijn successen, maar gaan voor duurzaamheid zonder in de valkuil van de stabiliteit te vallen. We geven ook niet gauw op. We stellen ons permanent de vraag: doen we de goede dingen en doen we die goed?

